

1 Petrus 3 : 1 – 6; 14 – 16

Mensen winnen door verrassende levensstijl

Lezen: 1 Petrus 2 : 18 - 25

Tekst: 1 Petrus 3 : 1 – 6 en 14 - 16

Zingen: Gezang 405 : 1, 2 (Nieuwe Liedboek)

Zingen: Gezang 405 : 3 en 4 (idem)

Zingen: Gezang 161 : 1 en 4 (GK oud; na de lezing)

Zingen: Gezang 838 : 1 - 4 (na de verkondiging)

Zingen: Psalm 139 : 6 (GK oud; na de doop)

Zingen: Gezang 167 (GK oud; na de collecte)

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Twee vragen

Vooraf twee vragen.

Vraag 1: **hoe kunnen we deze verzen nog serieus nemen?**

Vrouwen moeten het gezag van hun man erkennen. Ze moeten een voorbeeld nemen aan Sara, die Abraham gehoorzaamde en hem 'Heer' noemde. Dat hoor ik de vrouwen vandaag nog niet tegen hun mannen zeggen. Hebben we niet geleerd dat

man en vrouw gelijkwaardig zijn? Dan is deze tekst toch uit de tijd? Het staat in de Bijbel. Maar erover preken? We zijn kerk van de 21^e eeuw. Trouwens ook dat stuk over de slaven. Waar blijft het protest van Petrus tegen de slavernij? Voor God zijn alle mensen toch gelijk, mannen vrouwen, slaven, heren. Wie de Negerhut van oom Tom heeft gelezen, verbaast zich er over dat slavernij pas zo laat in de geschiedenis is afgeschaft. We zijn opgegroeid met de rechten van de mens...we kunnen met deze verzen niet meer uit de voeten.

Vraag 2: **wat heeft dit te maken met de serie preken over secularisatie**? Van de verzen 14 – 16 snappen we dat. Daar gaat het over 'je woord doen naar mensen die niet geloven'. Een antwoord geven op vragen die ongelovigen je stellen. In een tijd van secularisatie staan we niet met de mond vol tanden. Maar de verzen 1 – 6 hebben toch niks met secularisatie te maken? Het gaat over het bewaken van je huwelijksrelatie. Hoe houdt de vrouw het goed met haar man. Waar is hier de secularisatie? Dat wil ik eerst met u bekijken. Ik laat u kennis maken met Quintus en Lydia. Ze leefden lang

geleden. In de eerste eeuwen na Christus. Quintus en Lydia zijn getrouwd, hoe lang weet ik niet. Op een gegeven moment gebeurt er iets dat het spannend maakt in hun huwelijk.

Twee werelden in één huis

Lydia wordt christin. Ze had kennis gemaakt met de boodschap over Christus, die had haar geraakt, ze heeft de Here Jezus lief gekregen, en ging in Hem geloven. Ze had zich bekeerd tot het christendom. Dat kan ze niet voor zich houden. Ze vertelt het haar man Quintus. Ik ben een christin geworden. Dat was spannend voor Lydia. Hoe zou hij reageren? Het kan hem niet onverschillig laten. Ze moest hem ook vertellen, dat ze niet meer met hem naar de heidense tempel ging. Sinds dat ze trouwde was ze mee gegaan. Bracht daar haar offers, vierde heidense feesten. Zo deden de vrouwen dat. Ze waren daarin gehoorzaam aan hun mannen. Maar zij ging niet meer mee. Dan snappen we het al. Als Quintus alleen bij de tempel komt, zonder Lydia ...en zijn vrienden hebben wel allemaal hun vrouw bij zich ...pakt dat verkeerd voor hem uit. “He Quintus, waar is

je vrouw?” “Ja eh, ze wil niet meer. Ze brengt hier geen offers meer. Ik kon haar met geen mogelijkheid mee krijgen”. Dan heb je de poppen aan het dansen. Die vrienden zullen hem in zijn gezicht uitlachen. “Wie is er de baas bij jullie in huis, jij of je vrouw. Geef haar een flink pak slaag”. Misschien heeft Quintus dat wel gedaan. Het heeft niet geholpen. Lydia laat zich niet dwingen. Ook niet als hij handtastelijk wordt.

Je voelt: er zijn twee werelden in hun huis gekomen. De wereld van het geloof, van Christus. En de wereld van het ongeloof, zonder Christus. Christendom en secularisatie. IN één huis. Dat gebeurde in de tijd van Petrus, zo'n zeg maar 60/70 na Christus. De vrouw was een sloof in de ogen van de mensen. Maar toen kwam het christendom. Dat ging de plek van de vrouwen herstellen. Er gingen relatief veel vrouwen over naar het christelijk geloof. Want in de kerk van Christus kregen ze vrijheden, werden ze voor vol aangezien en in ere gehouden. Ze werden door het evangelie gered. Hun bevrijder heette Christus. Bij Hem wilden ze horen, Hém dienen en volgen. Maar veel mannen zagen dat niet zitten. Vrouwen die op een

hoger plan komen? Wat zou dat doen met de positie van de man, zijn macht over de vrouw? Veel gemengde huwelijken, de vrouw in haar wereld, de man in de zijne. Dáár spreekt Petrus op in. Want hier ligt een spanningsveld.

Winnend gedrag

Zegt hij: ga maar uit elkaar? Die twee werelden zijn zo verschillend, het wordt nooit meer wat met jullie tweeën? Petrus gaat er van uit, dat ze bij elkaar blijven. Dát is de richting van de tekst. Zegt hij: in Christus zijn man en vrouw gelijk, dus trek je niks meer aan van zijn gezag, als hij het te bont maakt, stap je op, ga terug naar je ouderlijk huis of naar een opvanghuis voor mishandelde vrouwen. Petrus heeft vast geweten dat er met dat mannengezag nog wel wat moest veranderen. Hij wist hoe ruw en gewelddadig ze kunnen zijn, daar moest een eind aan komen.

Maar nu is iets anders eerst belangrijk: erken het gezag van uw man. Trek niet de kaart van “wie is er de baas in huis” en “als dit zo doorgaat, wil ik met zo’n kerel niet meer in één huis

wonen”. Dat wordt een hopeloze strijd. Lydia moet Quintus hoog houden, ook als dat ontzettend moeilijk is. Je moet weten, dat in die tijd vrouwen het bezit waren van hun mannen. Toen Lydia trouwde met Quintus werden al haar bezittingen ook van hem. Alles wat zij het huis binnen bracht was vanaf dat moment niet meer van haar. Hij besliste over haar garderobe, haar meubeltjes die ze gespaard had. Zij was met haar hebben en houwen van Quintus. Ook een manier om in gemeenschap van goederen te trouwen. De vrouw was daarin net als een slaaf. Die mannen hadden me een partij macht. Daar kónden ze misbruik van maken, dat gebeurde ook. Wát heeft Petrus voor boodschap aan Lydia. Gedraag je zó, dat Quintus voor je wordt gewonnen, dát is eerst van belang. Hoe hij dat doet met zijn gezag is van later zorg. Misschien wordt dat wel beter, als hij over de streep getrokken wordt, die andere wereld in. De wereld van geloof, van Christus. Zonder woorden. Niet de hele dag psalmen lopen te zingen, of Quintus bepreken. Weet je plaats, houdt hem hoog, roddel niet over je man, zoals andere vrouwen misschien doen. Zij moet zich zó gedragen dat

Quintus er oog voor krijgt hoe zuiver zij leeft, vol vrees voor de Here. Haar vrome leven zal een sprekend getuigenis worden voor hem.

Daarbij speelt aantrekkelijkheid een rol. Schoonheid. Maar niet de uiterlijke. Je kunt tijden voor de spiegel staan en je haren in mooie vlechten leggen. Je draagt met zorg je gouden sieraden, je kiest charmante kleren en schoenen...maar zo moet je niet proberen je man te winnen. Zegt Petrus. Want dat is de methode van de andere wereld, de wereld van Quintus. Daar zijn ze op het uiterlijk, in de gesecculariseerde wereld (de wereld zonder God) gaat het om glitter en glamour, alles voor de show. Op instagram en facebook is het belangrijk dat je er perfect uit ziet. Het is de wereld van zien en gezien worden. Hoe Góð jou ziet? Is niet belangrijk.

Petrus leert Lydia iets anders. Je moet mooi zijn van binnen. Een mooi karakter. Wat verborgen ligt in je hart, in een zacht stil gemoed. Verborgen: Lydia draagt een geheim bij zich, waardoor ze verrassend uit de hoek komt. Laat Quintus er maar verbaasd van zijn. Hij komt thuis uit de tempel, en alles is

piekfijn op orde, zijn vrouw kookt heerlijk. Ze gedraagt zich niet ruzie-achtig, begint geen lastige discussies...ze kan een discussie winnen, maar of ze haar man ermee gewonnen heeft? Ze is gehoorzaam, niet opstandig. Heeft het huishoudboekje op orde, hij kan zijn vrouw vertrouwen. Blijft dat éne: ze gaat niet naar de tempel. Wat hij ook roept en zegt: ze blijft erbij. Ze doet dat in alle rust, ze wordt niet schreeuwerig. En ze is ook eigenlijk wel erg zeker. **Net of ze bij een Ander hoort**. Quintus vraagt zich steeds vaker af: "wat is er toch met Lydia?" Dat is haar geheim, verborgen in haar hart. Net of ze hem op een lieve manier uitdaagt, om er achter te komen. Het maakt in elk geval, dat hij haar niet wegstuurt. Het is lastig, maar hij wil zijn vrouw, die zich zo verrassend en trouw gedraagt niet kwijt. Zo krijgt Lydia de kans. Met haar gedrag doet ze een stil beroep op hem. Met dit gedrag weet ze: ik ben mooi voor God. **Kom** maar op Quintus. Kom maar met je vragen, ik geef je antwoord. Kom maar...over de streep. Geef je gewonnen.

Lydia mocht op die manier de wereld zonder God te lijf gaan. Eigenlijk geeft zij hiermee het recept aan ons. Ben jij mooi voor God? Is jouw gedrag, jouw levensstijl die van een stil en zacht gemoed? Ben jij mooi, met de sieraden die jij niet zelf hebt gekocht en omgedaan...maar met het sieraad dat Gods Geest in je hart legt, het karakter dat Hij vormt. In de dienst van de HEER. Meelevend in de gemeente, waar je liever bent dan in een duistere tent. Waarom op die manier mooi? Dat mensen de wereld van het geloof binnen stappen. Mensen gewonnen, door wie jij bent, hoe jij leeft. Met wijs inzicht, mensenkennis. Niet opdringerig, op een rustige manier. Maar ook niet bang om verstandig en toch duidelijk te zijn in je boodschap: want je hoort bij die Ander. Lydia hoefde niet bang te zijn voor Quintus, ook al kon die fel reageren en erg boos worden. De Heer stond aan haar kant. Hij is met ons. Zo aan de slag te gaan...zo in de wereld te zijn, verrassend aanwezig, een mooie uitdaging. Ook voor ouders. Wat doet jouw gedrag met je kind? Wat betekent de houding van Herman en Marlinde voor Mees en zijn broer Herman. Wat betekent het voor kinderen, als ze zien

hoe papa en mama met elkaar om gaan? Dat kan wel eens een krachtig middel zijn van God, om kleine en grotere kinderen voor God te winnen. Op doopbezoek zeg ik altijd: heb je kinderen maar lief, laat hen merken hoe je elkaar lief hebt, heb lief de Heer, met hart en ziel. Je kinderen kunnen het merken, aan de manier waarop je bidt, aan tafel.

Laat het gedrag van ouders een uitdaging zijn voor kinderen, om over de streep te komen, en te kiezen voor de wereld van geloof, van Christus en zijn gemeente.

Verantwoording van de hoop

Een preken serie over secularisatie. Wordt dat niet wat negatief allemaal? Sombere preken over hoe erg het is op onze planeet, over hoeveel er mis gaat bij onderwijs, in de zorg. De macht van de onderwereld, harde criminaliteit. Daar kom je niet lekker van bij in de kerk. Het is wel de somberheid van het journaal. Veel mensen staan er zo in: bezorgd, onrustig en bang. Zou je in zo'n wereld nog kinderen willen krijgen?

Petrus wil die kant niet uit. Hij trekt lijnen vanuit het huis van Quintus en Lydia naar ons evangelisatiewerk. Ook hier lees ik weer dat je niet bang hoeft te zijn. Niet bang voor mensen, niet bang voor wat ze voor lelijks van je zeggen. Wat ik hier ook lees: dat je zachtmoedig moet zijn, en respect hebben voor andere mensen. Niet gemakkelijk wegzetten als ongelovigen. Niet op ze neerkijken. Wij zijn niet beter dan zij. Wij hebben wel een geheim. We dragen iets verrassends bij ons. Dat kun je in een woord samenvatten: hoop. Wij leren in de kerk dat je hopen mag. En laten onze kinderen het van papa en mama leren. De wereld is soms moeilijk, maar er is ook iets moois, iets heel goeds. Het woordje 'hoop'. Hoe kom je daaraan? Omdat je Christus hebt geheiligd in je hart. Je hebt Hem toegelaten. Je leeft in verbinding met Hem. Laat die verbinding zien aan je kind, zo jong als het nog maar is. Ze voelen veel meer aan dan je door hebt. Leef zelf met de hoop. **Dan** komt ook bij hen die hoop misschien tevoorschijn. De wereld heeft hoop nodig. Er leven zoveel mensen zonder hoop. Dat maakt down. Mensen zijn vaak bezig met hoe het beter kan, maar zonder hoop

droogt creativiteit op, de moed om nog wat moois van de wereld te maken verschrompelt. Christenen dragen bij zich het geneesmiddel van de hoop. "Wij mogen zingen van grote dingen, als wij ontvangen al ons verlangen: met Christus opgestaan. Hallelujah!" Dat vormt ons karakter. Het kleurt ons leven. Wij leven niet bij krant en internet. Niet in een gesloten wereld. De wereld ligt open. Naar boven toe. Waar Christus is. Draag die hoop in je mee, laat het zien. Met een eerlijk geweten, zegt Petrus. Het moet geen vertoning zijn. Zie je dat ook hier de houding weer belangrijk is? De mensen prikken er heus wel doorheen als je niet echt bent. Wat maken die christenen er zelf van in hun leven. Kinderen voelen het aan, als ouders er niet met heel hun hart achter staan.

Láát je maar zien. Vrijmoedig. Zonder angst. Zuiver en eerlijk. Jezus liet zichzelf zien. Ik ben het Licht, Ik ben de Waarheid. Hij maakte dat waar, in zijn zachtmoedige en stille geest. Hij was betrouwbaar en eerlijk. Er is geen man geweest, eerlijker dan Hij. Dát roept Petrus hier allemaal te voorschijn. Hij heeft het over houding, die uitkomt in je lifestyle. Wees eerlijk, probeer

het niet met een truckje, niet met overdreven mooie woorden. Het evangelie niet mooier maken dan het is. Het is op zich al mooi genoeg. En laat tegelijk ook nog vragen genoeg achter. Het vormt ons karakter. Laat zien. Dat raakt. Mensen komen op hun mening terug. Eerst grappen maken over gelovigen...maar als ze door krijgen wie je bent, schamen ze zich. Misschien worden gewonnen. Vaak gaat dat anders. Maar Petrus leert ons de goede houding. We vragen God om zegen. Dat er bressen komen in de harde gesecculariseerde wereld. En mensen voor Hem gewonnen worden. Ook de jeugd in onze gezinnen. Amen.